

РЕШЕНИЕ

№ 3844

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Мария Шишкова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2791** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на О. Б. Т. срещу съдебно решение № 1508/28.12.2021г. по нахд № 7679/2021г. по описа на СРС, НО, 15 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 9/14.12.2020г. на директора на СДВР, с което на касатора на основание чл.209а, ал.4, пр. 2 вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 209а, ал.1 вр. чл.63, ал.1 ЗЗдр вр. т.5 от Заповед № РД-01-262/14.05.2020 г. на министъра на здравеопазването.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди се, че същото е постановено при неизяснена фактическа обстановка, като СРС не се е запознал и обсъдил направеното възражение срещу акта за установяване на административно нарушение. Моли се за отмяна на съдебното решение и потвърденото с него НП.

Ответникът – директор на СДВР не изпраща представител в съдебно заседание. Депозирани са писмен отговор на касационната жалба, в който се споделят мотивите на обжалваното съдебно решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред районния съд от фактическа страна е установено, че на 12.06.2020г. около 22.00ч. , жалбоподателят се е намирал в [населено място] на вестибюл на Метро станция „М. Г“, в закрито обществено място – транспортно средство за обществен транспорт метро и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата, в условията на обявено в Р България извънредно положение с Решение от 13.03.2020г. на Народното събрание и въведена противоепидемична мярка, на основание чл. 63, ал.1 от Закона за здравето, със заповед № РД-01-262/14.05.2020г., т. 5 от същата, с която всички лица, които се намират в закрити обществени места са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. За направената констатация бил изготвен АУАН за извършено нарушение на чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното НП №9/14.12.2020г.

За изясняване на делото от фактическа страна, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитал актосъставителя и свидетел на проверката.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при издаване на АУАН и съставяне на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на лицето.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция.

Съдът счита за правилни изводите на въззивния съд, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Касаторът е запознат с характера на нарушението, за което му е съставен акт, а необсъждането на направеното от него възражение от въззивния съд не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е ограничена възможността му да изложи доводи при съдебното обжалване на наказателното постановление.

Във връзка с въведеното извънредното положение и на основание чл. 63, ал.1 от ЗЗдр вр. чл. 63, ал.4 от ЗЗдр министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен инспектор за територията на страната или за отделна област. Министърът издал заповед № РД-01-262 от 14.05.2020г. , съгласно която в т. 5 било разписано, че „ Всички лица, когато се намират на закрити обществени места са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.), които се използват съгласно препоръките в приложение №3. Заповедта касае периода 14.05.2020г. до 14.06.2020г.

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от

2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Безспорно се установява, че на посоченото време и място на закрито обществено място, касаторът не е изпълнил въведената от МЗ противоепидемична мярка по време на въведеното извънредно положение, а именно не е изпълнил задължението да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. Не са ангажирани доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. По повод възржението на касатора в касационното производство, че и друго лице на посоченото време и място е било без поставена предпазна маска покриваща носа и устата, то съдът не е орган, който разполага с правомощия за започване на административно-наказателно производство.

Съдът счита, че извършеното от О. Б. Т. деяние не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, за са се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Не са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незначитане на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Относно разноските : С оглед изхода на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв. за настоящата съдебна инстанция, определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. СРС е присъдил юриск. възнаграждение за развилото се пред него производство.

Водим от горното и на основание чл.221 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1508 от 28.12.2021 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав, постановено по НАХД № 7679/2021 г.
ОСЪЖДА О. Б. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: